

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **Nas CZ, a.s. „v likvidácii“**, so sídlom v Olomouci, Nemilany, Kožušanská 254/29, Česká republika, IČO: 254 93 876, zastúpeného JUDr. Jozefom Chmurom, advokátom so sídlom v Košiciach, Zvonárska 8, proti žalovanému **ZACHEMU, a.s. Strážske**, so sídlom v Strážskom, Námestie osloboditeľov 70, IČO: 31 730 191, o **zaplatenie 773 743,87 € istiny s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Michalovce pod sp.zn. 7 C 132/2003, o dovolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach z 21. júna 2013, sp.zn. 11 Co 128/773 takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a**.

Žalovanému náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Michalovce uznesením z 23. januára 2013, č.k. 7 C 132/2003-740 uložil žalobcovi povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov konania vo výške 30 400,25 €, z toho sumu 6 657,04 € žalovanému a sumu 23 743,21 € na účet jeho právnej zástupkyne Mgr. Zuzany Bdžochovej, titulom trov právneho zastúpenia, do 3 dní od právoplatnosti uznesenia. Svoje rozhodnutie odôvodnil s poukazom na ustanovenie § 142 ods. 1 O.s.p., poukazujúc na rozsudok vo veci samej z 5. septembra 2008, č.k. 7 C 132/2003- 674, právoplatný 6. novembra 2009, ktorým bola žaloba zamietnutá. Vychádzajúc zo zásady úspechu vo veci samej priznal žalovanému náhradu trov vo výške 30 400,25 € (915 837,93 Sk) pozostávajúcu zo zaplatených súdnych poplatkov za odpor, odvolanie proti uzneseniu o nariadení predbežného opatrenia, opis zápisnice z pojednávania spolu v celkovej

výške 6657,04 € (200 550 Sk) a z trov právneho zastúpenia advokátmi vo výške 23 743,21 € podľa vyhlášky č. 163/2002 Z.z. účinnej od 1. januára 2002 a vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov účinnej od 1. januára 2005. Uviedol, že priznaná náhrada trov právneho zastúpenia pozostáva z odmeny a náhrady hotových výdavkov advokátky Mgr. Ivety Vajdovej vo výške 3 943,57 €, z odmeny, náhrady hotových výdavkov a 19 % DPH advokáta JUDr. Vladimíra Sabadoša v celkovej výške 10 011,09 € a advokátky Mgr. Zuzany Bdžochovej v celkovej výške 9 788,55€ (8 595,70 + 1 192,85 €) za jednotlivé úkony právnych služieb (uvedené v odôvodnení uznesenia), ktoré považoval za účelne vynaložené. Právnej zástupkyňi žalovaného Mgr. Ivete Vajdovej nepriznal náhradu DPH, keď mal za to, že žiadnym spôsobom nepreukázala, že je platiteľkou dane z pridanej hodnoty. Právnomu zástupcovi JUDr. Vladimírovi Sabadošovi nepriznal odmenu za tri úkony právnej služby: 1/ písomné podanie zo 14. októbra 2005, ktorým žiadal o nariadenie pojednávania, 2/ podanie z 3. apríla 2006, ktorým predkladal súdu doklady (súdne rozhodnutia) a 3/ štúdium spisu zo 6. septembra 2005, ktoré nie sú podaniami vo veci samej. Zástupkyňi žalovaného Mgr. Zuzane Bdžochovej nepriznal náhradu za šesť úkonov právnej služby: písomné podania 1/ z 5. septembra 2006, 2/ z 18. decembra 2006, 3/ z 8. februára 2007 a 4/ z 27. augusta 2007, 5/ žiadosť o konanie vo veci z 18. marca 2008, ktoré majú iba oznamovaciu výpovednú hodnotu (žalovaný v nich žiadal o uloženie povinnosti žalobcovi predložiť doklady, vytýčiť pojednávanie, a pod.) a za úkon 6/ oboznamovanie s výsledkami dokazovania zo 7. marca 2008, ktorý nepovažoval za účelný, a preto za tieto úkony odmena ani paušálna náhrada hotových výdavkov nepatrí. Dospel k záveru, že celkom priznaná náhrada trov konania predstavuje sumu 30 400,25 € (915 837,93 Sk) a uložil žalobcovi povinnosť náhradu trov konania za zaplatené súdne poplatky vo výške 6 657,04 € zaplatiť na účet žalovaného a náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 23 743,21 € na účet právnej zástupkyne žalovaného Mgr. Zuzany Bdžochovej v súlade s § 149 ods. 1 O.s.p.

Krajský súd v Košiciach uznesením z 21. júna 2013 sp.zn. 11 Co 128/2013 zmenil uznesenie tak, že priznal žalovanému náhradu trov konania vo výške 31 169,24 € pozostávajúcu z trov právneho zastúpenia vo výške 24 512,20 € a iných trovách konania vo výške 6 657,04 €, ktorú povinnosť zaplatiť uložil žalobcovi Mgr. Zuzane Bdžochovej, advokátke, do 3 dní od právoplatnosti uznesenia. Konštatoval, že súd prvého stupňa v prejednávanej veci správne rozhodol o náhrade trov konania podľa § 142 ods. 1 O.s.p., ktoré správne aplikoval na daný prípad. Uviedol, že v sporovom konaní (ako je tomu aj

v posudzovanom prípade) sa povinnosť nahradiť trovy spravuje predovšetkým zásadou úspechu vo veci, príp. sa skúma zodpovednosť za zavinenie účastníka, ktorého procesný úkon má za následok zastavenie konania. Zásada zodpovednosti za výsledok sporového konania je vyjadrená v ustanovení § 142 ods. 1 O.s.p. a znamená, že účastník, ktorý mal v sporovom konaní plný úspech, má právo na náhradu trov konania potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal. Len výnimočne nemusí súd úspešnému účastníkovi priznať náhradu trov konania podľa § 150 ods. 1 O.s.p.; aplikácia tohto ustanovenia však musí zodpovedať osobitným okolnostiam konkrétneho prípadu, pričom výnimočnosť môže spočívať v okolnostiach danej veci, ale aj v okolnostiach na strane účastníkov konania. Mal za to, že súd prvého stupňa rozhodol správne, pokiaľ priznal žalovanému náhradu trov konania, keďže žalovaný mal vo veci plný úspech a zásadne správne ustálil aj výšku náhrady trov konania (pozostávajúcich z trov právneho zastúpenia a iných trov konania - zaplatených súdnych poplatkov), ktoré žalovaný účelne vynaložil na bránenie svojich práv v tomto súdnom konaní. Dospel k záveru, že skutočnosti, ktoré žalobca uviedol v odvolaní, neodôvodňujú iné rozhodnutie o trovách konania, ani aplikáciu § 150 ods. 1 O.s.p. v danej veci, ktorá neprichádzala do úvahy ani z dôvodov, na ktoré žalobca poukazoval v odvolaní. Odvolanie žalobcu preto nepovažoval za opodstatnené, keďže výnimočné okolnosti pre aplikáciu § 150 ods. 1 O.s.p. v posudzovanej veci neboli dané. Za čiastočne dôvodné považoval odvolanie žalovaného, pokiaľ v ňom vytýkal súdu prvého stupňa nesprávny postup pri nepriznaní náhrady dane z pridanej hodnoty advokátke Mgr. Ivete Vajdovej z dôvodu nepreukázania, že táto je platcom DPH. Vzhľadom na to, že žalovaný v odvolacom konaní predložil doklad o tom, že Mgr. Iveta Vajdová je registrovaná ako platca dane z pridanej hodnoty nepretržite od 1. januára 2000, zmenil napadnuté uznesenie, pokiaľ išlo o výšku žalovanému prisúdenej náhrady trov právneho zastúpenia a priznal žalovanému odmenu a náhradu hotových výdavkov advokátky Mgr. Ivety Vajdovej za úkon prevzatia a prípravy zastúpenia zo 17. decembra 2003 vo výške 59 398 Sk (59 270 + 128) zvýšenú o 20 % DPH, t.j. o sumu 11 879,60 Sk a za odvolanie proti uzneseniu z 5. novembra 2004, odmenu a náhradu hotových výdavkov vo výške 59 406 Sk (59 270 + 136), zvýšenú o 19 % DPH, t.j. o sumu 11 287,14 Sk podľa § 22 vyhl. č. 163/2002 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov, spolu náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 141 970,74 Sk, po prepočítaní v mene euro vo výške 4712,56 € vrátane DPH (768,99 €). Za nedôvodné považoval ostatné námietky uvedené v odvolaní žalovaného, ktorými spochybňoval postup súdu prvého stupňa a nepriznanie náhrady trov právneho zastúpenia za písomné podania na súd a úkony právnej

služby, ktoré nepovažoval za účelne vynaložené (konkrétne uvedené v odôvodnení napadnutého uznesenia). Súd prvého stupňa správne posudzoval účelnosť každého úkonu právnej služby, za ktorý žalovaný žiadal priznať odmenu a náhradu hotových výdavkov advokáta a skúmal, či jednotlivé procesné podania zástupcu žalovaného obsahujú procesne významné skutočnosti vzťahujúce sa k predmetu konania a argumenty podstatné (dôležité) pre rozhodnutie, a teda či trovy vyložené v súvislosti s jednotlivými úkonmi právnej služby boli dôvodné a potrebné pre účelné bránenie práv žalovaného v tomto konaní. Mal za to, že postupu súdu prvého stupňa nemožno vytknúť žiadne pochybenie, pokiaľ pri tomto posúdení nepriznal žalovanému náhradu trov právneho zastúpenia za štúdium spisu, žiadosti a urgencie o nariadenie pojednávania, podanie, ktoré súviselo s predložením listinných dokladov a súdnych rozhodnutí na preukázanie tvrdení účastníka, vyúčtovanie trov právneho zastúpenia a ďalšie podania, v ktorých zástupcovia žalovaného neuviedli žiadne procesne dôležité skutočnosti a argumenty podstatné pre rozhodnutie a vzťahujúce sa na predmet sporu a nemožno preto trovy spojené s takými písomnými podaniami či úkonmi advokáta považovať za potrebné na účelné bránenie práv žalovaného v tomto konaní, a priznať žalovanému za tieto úkony náhradu trov právneho zastúpenia. Z uvedených dôvodov zmenil napadnuté uznesenie tak, že priznal žalovanému náhradu trov konania vo výške 31 169,24 € pozostávajúcu z trov právneho zastúpenia vo výške 24 512,20 € a iných trovách konania vo výške 6 657,04 € a uložil žalobcovi povinnosť v súlade s § 149 ods. 1, 3 O.s.p. prisúdenú náhradu trov konania zaplatiť Mgr. Zuzane Bdžochovej, advokátke, do 3 dní od právoplatnosti uznesenia.

Proti tomuto uzneseniu podal dovolanie žalobca, ktoré odôvodnil tým, že sa mu postupom odvolacieho súdu odňala možnosť konať pred súdom v zmysle ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p. ako aj tým, že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. Odňatie možnosti konať pred súdom spočívalo podľa názoru žalobcu v tom, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov a pre jeho vnútornú rozpornosť. Navrhol rozhodnutie odvolacieho súdu zrušiť a zároveň si uplatnil náhradu trov dovolacieho konania vo výške zaplateného súdneho poplatku a trov právneho zastúpenia do troch dní od právoplatnosti uznesenia.

Žalovaný sa k dovolaniu písomne nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.) skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol uznesením. Dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu je prípustné, ak a/ odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, b/ odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločenstiev (viď § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p.) na zaujatie stanoviska; dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p. (§ 239 ods. 1 O.s.p.). Dovolanie je tiež prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky (viď § 239 ods. 2 O.s.p.). Ustanovenia odsekov 1 a 2 neplatia, ak ide o uznesenie o príslušnosti, predbežnom opatrení, poriadkovej pokute, o znalečnom, tlmočnom, o odmietnutí návrhu na zabezpečenie predmetu dôkazu vo veciach týkajúcich sa práva duševného vlastníctva a o trovách konania, ako aj o tých uzneseniach vo veciach upravených Zákonom o rodine, v ktorých sa vo veci samej rozhoduje uznesením (§ 239 ods. 3 O.s.p.).

Dovoláním napadnuté uznesenie je rozhodnutím súdu o náhrade trov konania (§ 239 ods. 3 O.s.p.), a preto procesnú prípustnosť tohto dovolania nemožno vyvodit' z § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 veta druhá O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p., neobmedzil sa dovolací súd len na prípustnosť dovolania podľa § 239 O.s.p., ale zaoberal sa i otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. (t.j. či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, nedostatku spôsobilosti účastníka, nedostatku riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, o prípad nedostatku návrhu na začatie konania vo veciach, ktoré

možno začať len na návrh, o prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať, či o prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo súdom nesprávne obsadeným). Ak je konanie postihnuté procesnou vadou takejto povahy, možno dovolaním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, v ktorých je inak dovolanie z hľadiska § 239 O.s.p. vylúčené.

So zreteľom na žalobcom tvrdený dôvod prípustnosti dovolania sa Najvyšší súd Slovenskej republiky osobitne zameril na otázku opodstatnenosti tvrdenia, že v prejednávanej veci mu bola odňatá možnosť konať pred ním (§ 237 písm. f) O.s.p.).

Predmetnému dôvodu dovolania v zmysle § 237 písm. f) O.s.p. sú vlastné tri pojmové znaky: 1/ odňatie možnosti konať pred súdom, 2/ to, že k odňatiu možnosti konať došlo v dôsledku postupu súdu, 3/ možnosť konať pred súdom sa odňala účastníkovi konania. Vzhľadom k tej skutočnosti, že zákon bližšie v žiadnom zo svojich ustanovení pojem odňatie možnosti konať pred súdom nešpecifikuje, pod odňatím možnosti konať pred súdom je potrebné vo všeobecnosti rozumieť taký postup súdu, ktorý znemožňuje účastníkovi konania realizáciu procesných práv a právom chránených záujmov, priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom na zabezpečenie svojich práv a oprávnených záujmov.

O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f) O.s.p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva. O taký prípad v prejednávanej veci nejde z dôvodu, že odvolací súd pri prejednávaní a rozhodovaní veci postupoval v súlade s právnymi predpismi a žalobcovi neznemožnil uplatniť procesné práva priznané mu právnym poriadkom na zabezpečenie jeho práv a oprávnených záujmov.

Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky každý má právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Obsah práva na spravodlivý súdny proces nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní, obsahom tohto práva je i relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04).

Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04).

Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, vyplýva z ustálenej judikatúry ESLP. Judikatúra tohto súdu nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s.12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

Rovnako sa aj Ústavný súd Slovenskej republiky opakovane vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie (viď napr. nález III. ÚS 119/03-30). Ústavný súd vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03).

Podľa ustanovenia § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Odôvodnenie rozsudku musí mať náležitosti uvedené v § 157 ods. 2 O.s.p. (§ 211 O.s.p.). Súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia musí vypoariadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na výsledky vykonaného dokazovania a zistené rozhodujúce skutočnosti, ale tiež s poukazom na ním prijaté právne závery. Účelom odôvodnenia rozsudku je vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu musí byť zároveň aj dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu v dovolacom konaní. Ak rozsudok odvolacieho súdu neobsahuje náležitosti uvedené v § 157 ods. 2 O.s.p., je nepreskúmateľný.

Podľa § 167 ods. 2 O.s.p. ak nie je ďalej ustanovené inak, použijú sa na uznesenie primerane ustanovenia o rozsudku.

Štruktúra práva na odôvodnenie je rámcovo upravená vo vyššie citovanom ustanovení. Táto norma sa uplatňuje aj v odvolacom konaní (§ 211 O.s.p.).

Pri zmene rozhodnutia podľa § 220 O.s.p. odvolací súd svojím rozhodnutím nahrádza rozhodnutie súdu prvého stupňa, preto jeho rozhodnutie musí obsahovať úplné a výstižné odôvodnenie a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Inak sa odvolací súd dostane mimo limitov práva na spravodlivý proces. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní však nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05).

Dovolací súd len na okraj pripomína, že za zmeňujúce uznesenie možno považovať iba také rozhodnutie, ktorým odvolací súd vecne zmeňuje rozhodnutie súdu prvého stupňa o zmene sporu a nahrádza ho svojim iným rozhodnutím v predmetnej veci. O vecnú zmenu ide vtedy, ak oba sudy odlišne posúdili okolnosti významné pre rozhodnutie, v dôsledku čoho dospeli k rozdielnym skutkovým a právnym záverom. Z uvedeného vyplýva, že rozhodujúce nie je formálne hľadisko, t.j. ako dovolací súd zostavil výrok svojho rozhodnutia (to ako z hľadiska slovného vyjadrenia označil, zoštylizoval výrok), ale vecné hľadisko, t.j. či výsledkom porovnania obsahu oboch rozsudkov je už uvedená odlišnosť. Odvolací súd v časti rozhodnutia formálne označenej ako zmeňujúcej, výrok uznesenia prvostupňového súdu v časti potvrdil (priznal žalovanému náhradu trov konania vo výške rozdielu súm súdov oboch stupňov, t.j. rozdielu medzi sumou, ktorú žalovanému priznal súd prvého stupňa, t.j. sumy 30 400,25 €, z toho sumu 6 657,04 € žalovanému a sumu 23 743,21 € na účet jeho právnej zástupkyne Mgr. Zuzany Bdžochovej titulom trov právneho zastúpenia a medzi sumou, ktorú žalovanému priznal v odvolacom konaní, t.j. vo výške 31 169,24 € pozostávajúcu z trov právneho zastúpenia vo výške 24 512,20 € a iných trovách konania vo výške 6 657,04 €, ktorú povinnosť zaplatiť uložil žalobcovi Mgr. Zuzane Bdžochovej, advokátke) a v časti zmenil, práve vo výške sumy prevyšujúcej sumu trov priznaných súdom prvého stupňa spolu vo výške 768,99 €.

Preskúmaním veci dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutia súdov nižších stupňov zodpovedajú vyššie uvedeným požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí.

Súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávajúcu vec, a z ktorých vyvodil svoje právne závery.

Odvolací súd v odôvodnení rozhodnutia skonštatoval správnosť právnych záverov súdu prvého stupňa, keď uviedol, že súd prvého stupňa správne na súdenu vec aplikoval ustanovenie § 142 ods. 1 O.s.p. dôvodiac úspechom konania žalovaného vo veci samej a zásadou zodpovednosti za výsledok sporového konania. Rovnako konštatoval, že súd prvého stupňa zásadne správne ustálil aj výšku náhrady trov, ktoré žalovaný účelne vynaložil na bránenie svojich práv v tomto súdnom konaní. Poukázal na nesprávny postup súdu prvého stupňa pri nepriznaní náhrady dane z pridanej hodnoty advokátke Mgr. Ivete Vajdovej z dôvodu nepreukázania, že táto je platcom DPH. Vzhľadom na to, že žalovaný v odvolacom

konaní predložil doklad o tom, že Mgr. Iveta Vajdová je registrovaná ako platca dane z pridanej hodnoty nepretržite od 1. januára 2000, zmenil napadnuté uznesenie pokiaľ ide o výšku žalovanému prisúdenej náhrady trov právneho zastúpenia, ktorú vyčíslil sumou 4712,56 € vrátane DPH (rozdiel vo výške 768,99 €). V závere rozhodnutia uviedol, prečo ostatné námietky žalovaného nepovažoval za opodstatnené.

Odôvodnenie dovolaním napadnutého uznesenia dalo tak odpoveď na relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany žalovaného. Rozhodnutie odvolacieho súdu nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože odvolací súd sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam.

Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že skutkové a právne závery súdu prvého stupňa nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, a že aj odôvodnenie dovolaním napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu spĺňa parametre zákonného odôvodnenia (§ 157 ods. 2 O.s.p., v spojení s § 167 ods. 2 O.s.p.). Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalovanej.

Vzhľadom na uvedené možno zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania nemožno vyvodiť z ustanovenia § 239 O.s.p., ani z ustanovenia § 237 O.s.p. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto dovolanie žalobcu odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné. Pritom, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa uznesením odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní úspešnému žalovanému vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobcovi, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky mu však žiadne trovy dovolacieho konania nepriznal z dôvodu, že nepodal návrh na ich priznanie.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u ě n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 24. marca 2015

JUDr. Soňa Mesiarkinová, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Dagmar Falbová